

Børne Blad

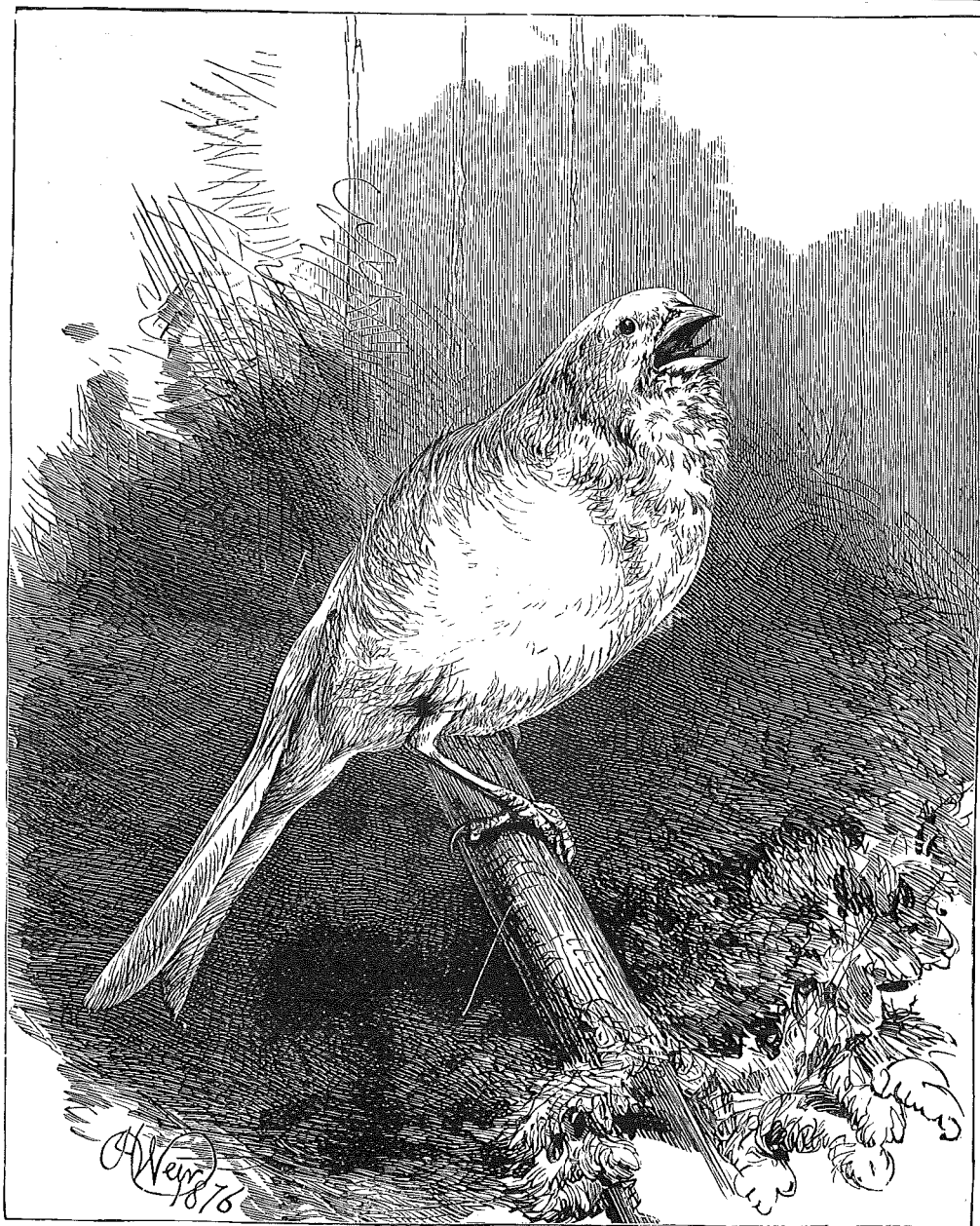

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 40.

5te oktober 1890.

16de aarg.

Sparvifuglen.

Børneblad

udkommer hver søndag, og koster 50 cents for aaret, betalt i forstnd. I pakker til en adresse paa over 5 eksspr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksspr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Det sovende barn.

Gn tyff prest *) fortæller følgende: „Paa sit verksted sad skrædder-mesteren i den lille landsby, i hvilken jeg har samlet mine første erfaringer som sjælesørger. Han var glad og fornøjet; det viste den sang, som han efter en dengang meget bekendt melodi sad og nynnede halbhøit, medens naalen i hans haand for rasht henover det arbejde, som han holdt paa med. Han havde en særlig grund til at være fornøjet. For nogle uger siden havde hans kone født ham en liden gut, deres første barn, som naturligtvis var de unge forældres stolthed og glæde. Den lille gut, som hidtil havde båret sundheden selv, laa netop og sov i sin vugge ikke langt fra oven, medens moderen var ude for at stille med maden. Fra tid til anden kastede den lykkelige far et blik hen paa sit lille kjære barn, uden dog derfor at stanse sin fornøiede sang eller sit flittige arbejde.

Men hvad var aarsagen til, at sangen pludselig forstummede, og naalen forblev ubevægelig i skrædderens haand, medens en mørk skygge traf sig over hans ansigt?

Var der udenfra kommen nogen forstyrrelse i hans huslige lykke, eller var den lille vaagnet og havde derved bragt ham til at afbryde sit arbejde og sin sang?

*) Pastor J. Splittgerber. Aus dem inneren Leben. Leipzig 1880.

Nei, slet ikke.

Men uden nogenfomhelst ydre foranledning var midt i hans glæde en uforklarlig sjæleangst kommen over ham, og han følte sig greben af en bestemt følelse af, at en stor livsfare truede barnet, som laa der i vuggen. Ja, han hørte endog tydelig en stemme i sit indre, som korted og bestemt tilraabte ham: „Stynd dig hen og tag barnet ud af vuggen!”

Den unge skrædder gav ikke straks efter for denne uforklarlige stemning. Han søgte at berolige sig med fornuftige grunde. Barnet laa der jo sødt og rolig og sov i sin vugge, i værelset var der ellers ikke et liv, som rørte sig, og udenfor paa gaden var alt stille.

Hvorledes skulde barnet paa nogen maade trues af nogen livsfare? Det maatte altsaa være en tom indbildning, som uden nødvendighed beredte ham en saadan sjæleangst, og han vilde ikke give efter for den.

Han satte derfor atter sin naal i bevægelse og forsøgte paany at istemme den paa en saa besynderlig maade afbrudte sang.

Det lykkedes ham imidlertid blot nogle faa øieblikke at berolige sig; thi snart kom igjen ligesaa pludselig som første gang den samme sjæleangst over ham, ja denne gang med endnu større styrke, og endnu mere bestemt raabte den indre stemme til ham: „Stynd dig hen og tag barnet ud af vuggen!”

Atter stansede faderen sit arbejde, og sangen døde hen paa hans læber. Han reiste sig op fra sit arbejdsbord, saa sig opmærksomt omkring i værelset fra den ene krog til den anden.

Da han ikke paa nogen maade kunde finde nogen grund til frygt for barnet, som laa og sov lige trygt i sin vugge, syntes han, det var taabeligt for en tom indbildnings skyld at forstyrre den lille i hans gode søvn og tage ham op af den varme seng.

Han vendte derfor atter tilbage til sin plads ved arbejdsbordet uden at følge stem-

men og fortsatte sit arbejde, skønt han havde tabt lusten til at synge.

Men alle hans bestræbelser for med fornuftige grunde at blive herre over sin besynderlige angst var forgjæves. Den vendte efter saa øieblikkes forløb tilbage endnu stærkere end før og bragte ham med uimodstaaelig magt til at rejse sig fra sin plads, medens den tidligere hørte stemme atter lød: „Stynd dig hen og tag barnet ud af vuggen!“

Nu gjorde han endelig, hvad den advarende indre stemme bød ham. I næste øieblik var han ved barnets vugge, greb det skyndsomt og bar det hen til den plads, hvor han havde siddet.

Men neppe havde han sat sig ned, før der hørtes en forfærdelig bragen fra den del af værelset, hvor vuggen stod; taget var pludselig styrtet sammen lige ned over vuggen.

Barnet vaagne ved larmen og satte i et høit skrig, men trygt og uskadt hvilede det i armene hos sin far, som dybt bevæget trykkede det til sit hjerte. Moderen havde hørt den lydelige bragen og var dødbleg af skræk styrtet ind i værelset, fuld af angst for, at mand og barn skulde være blevne dræbte. Hvor stor var ikke hendes glæde, da hun fandt dem begge uskadede. Hendes hjerte, som var fyldt med mere gudsfrøgt end hendes mands, strømmede over af den inderligste tak til Herren, da hun fik høre, paa hvilken underfuld maade hendes dyrebare barns liv var blevet frelst.

Nogle dage efter mødte den unge skrædder mig paa gaden. Ellers havde han ikke søgt sig særdeles tiltrukket af mig, da han, den livslustne mand, ansaa mig for en tranghertet pietist. Men nu traadte han efter en venlig hilsen hen til mig, fortalte mig den hele tildragelse, og sluttede selv sin beretning med følgende ord: „Nu ved jeg, at der virkelig er en Gud i himmelen, som ser alt og ved alt, og at de smaa børn virkelig bliver beskyttede af Guds engle, saaledes som bibelen lærer.“

Hvorledes Gud byggede en bro.

Hvad er det for et lys, som blinker der ude i mørket? — Det er fyret paa „Dødningeklippet“, som nordmændene kalder dette skjær paa grund af de mange fartøier, som der er forliste. En historie af mere glædelig art er dog knyttet til dette ulykkested.

Den 21de oktober 1878 strandede et norff skib „Odin“ paa „Dødningeklippet“. Det var ladet med tømmer og førtes af en troende kaptein, som daglig læste i bibelen og bad til Gud. Midt i den bølgeomrørte nat løb skibet op paa skjæret. Der fandtes den gang intet fyrtaarn, hvorfor ulykten bedre lader sig forklare. „Odins“ skjæbne var afgjort; ubemærket laa braget paa den ensomme klippe, nogle af mandskabet søgte at sætte baadene i søen, men det var ganske umuligt for nogen baad at staa sig mod den haarde søgang. Det var frugtesløst at signalisere efter hjælp fra mennekker, men der var en, de kunde signalisere til, det var Herren, som hadets bølgler lystre, og som har sagt: Kald paa mig paa nødens dag. Jeg vil udfri dig, og du skal prise mig (Sal. 50, 15).

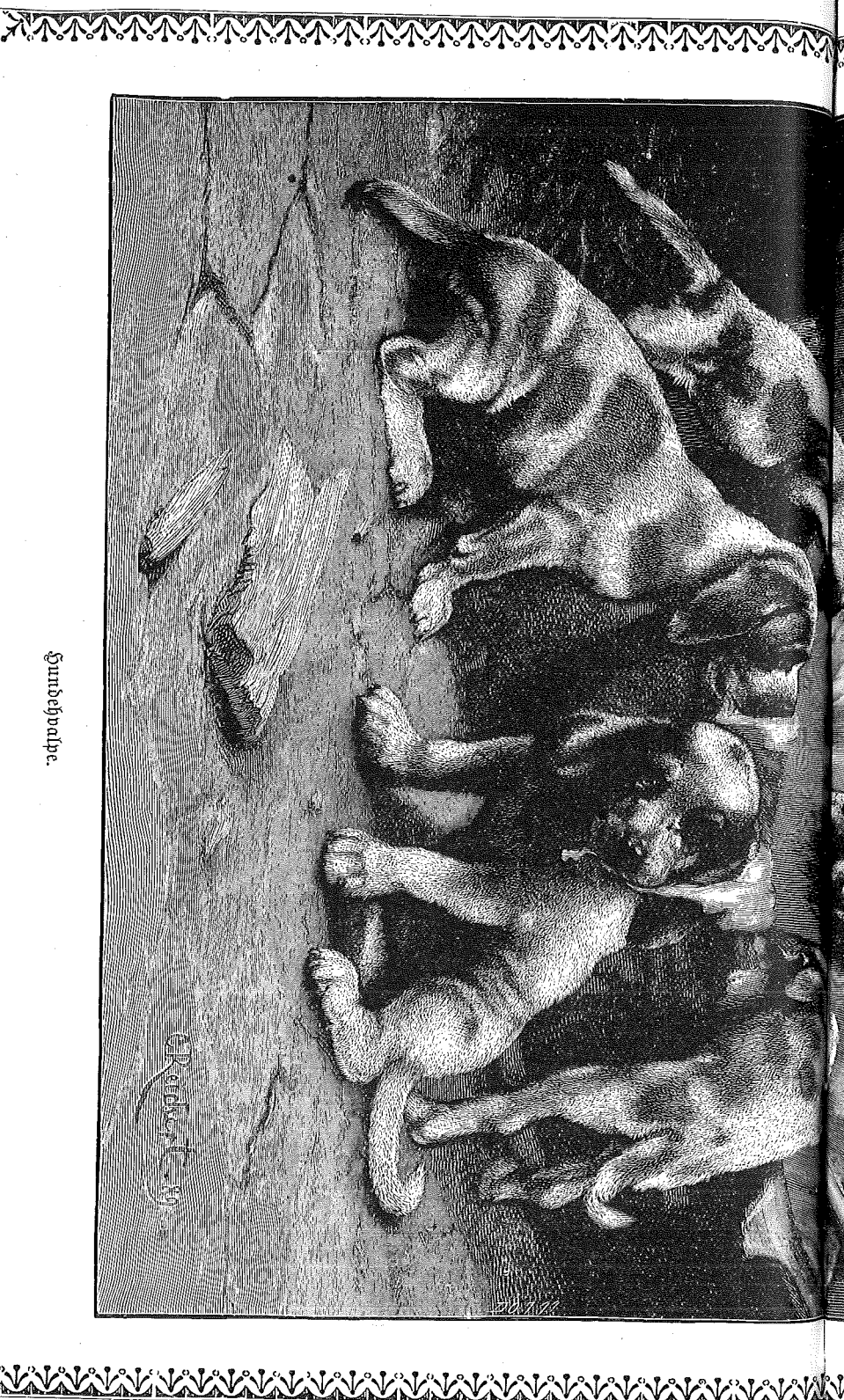
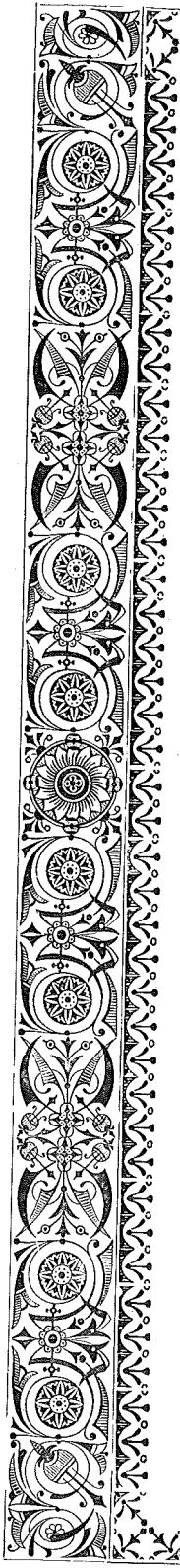
Det var lange timer af angst og bæven for de stakkels skibbrudne. Da der ikke syntes at være noget haab om vedning, sagde kapteinen: „Lad os bede til den gode Gud; han kan gjøre store ting.“ Alle faldt paa knæ med undtagelse af en englænder, som formodentlig ansaa det for unyttigt at bede.

Men hvad skete saa? — Bønnen var opsendt, men nu svaret?

„Lad os vente taalmodig“, var det eneste svar, kapteinen gav. Faren forøgedes imidlertid med hvert minut. Nu kom der en vældig braadsø og sønder slog skibet i to stykker. Var det Guds mening at lade dem dø, eller kunde de endnu vente frelse fra ham? Den lille besætning holdt sig saa

Sunbevalpe.

nær sammen som mulig, og tid efter anden lød det spørgsmaal: „Hvad skal vi nu gjøre?“ Alltid fik de det samme svar af sin kaptein: „Vi skal se tiden an.“

Gjennem den vældige læt, som baaad-sjøen havde givet skibet, flød den ene plante ud efter den anden og kastedes op paa klipperne. Et opmerksomt øie merkede snart, hvad der var igjære. Bølgerne var ifærd med at bygge en bro af bjeller mellem klipperne fra strandbredden ud til skibet.

„Gr. kaptein! Jeg tror, vi kan naa land!“ raabte en af søfolkene. Skulde det virkelig være den frelse, den befrielse af nøden, hvorom de havde bedet til Gud?

Bed sømandens udraab blev kapteinen opmerksom paa bølgernes forunderlige verk. „Ikke endnu, Manne, men vent kun lidt!“ lød hans befaling. — Atter forløb der en stund. En lysstribe i øst bebudede dagens ankomst, og de kunde nu se, at der mellem klipperne endnu var et sted, som de ikke kunde komme over. Men først af herrens haand kastede en ny bølge nogle bjeller just hen til dette sted. Broen var særdivig — et verk, som intet menneske havde kunnet ud-tænke, endfige udsøre, men som ene og alene var gjort af Guds mægtige haand, — og ad den trøb de skibbrudne iland, den ene efter den anden, idet Gud ogsaa beskyttede dem paa denne farlige vei.

Da de var komne iland, var de saa lykkelige at finde en gangsti, som over nogle marker førte dem til en større vei. „Denne maa føre til beboede steder“, sagde de, „lad os følge den!“ De gjorde dette og kom til en liden landsby, hvor de tog ind i vertshuset. Men det første, kapteinen foretog sig, var at samle sit mandstak og med dem takke herren, som paa en saa underfuld maade havde aabenbaret dem sin almagt og trosfasthed. — Det gik her, som det heder i den 107de salme: „De skulle takke herren for hans naade og underlige gjerninger mod menneskenes børn.“

Den, som har fortalt denne begivenhed, har selv hørt den af den kone, hos hvem kapteinen boede saalænge, til braget kunde blive solgt. Kapteinen's bibel blev nogle dage senere kastet iland af bølgerne, ligesom til en erindring om hans trosfaste ord, som havde frelst dem.

Alt er udsløttet.

For et aar siden havde Nikard seet sin far ligge i den sorte kiste og nedføntes i graven; han havde nu kun sin mor tilbage; hun var en af de bedste iblandt mødre, og han havde ligesom overført al sin kjærlighed paa hende. Og dog kunde han være denne gode og elskede mor ulydig. Hans kjæreste fornøielse var at seile i en liden baad. Det var saa morsomt at glide over vandet i den og saa at kunne beregne, hvor den vilde lande paa den anden side af den store dam. Det gjør mig ondt at maatte sige, at Nikard ogsaa ofte seilede i sin baad paa dammen, skjønt hans mor havde forbudt ham det. Men kjæret i gaarden var saa lidet og dammen saa morsom, og om den end var dyb, saa var han jo stor nok til at kunne tage sig i agt; desuden var hans mor nu syg, og alle der hjemme var sysselsatte, saa han kunde have mange glade timer ved dammen. Men en morgen, da han atter vilde begive sig bort til sin baad, blev det ham sagt, at hans mor var meget daarlig og maasse kun kunde leve nogle faa Dage. Stakkels Nikard, hvor han blev bedrøvet! Han bad om at maatte se hende, men lægen sagde, at hun skulde have fuldstændig ro. Saa taledes samvittigheden om hans ulydighed, og den lagde sig som en sten paa hans hjerte. All hans fornøielse var nu forbi. Han længtes efter at bede sin mor om forladelse, men maasse han aldrig mere skulde saa hende at se, førend han saa hende — som han for et aar siden

havde seet sin far — liggende i den sorte kiste. Det var altfor rædsomt. Længe gik han i haven og sølte sig saa ulykkelig; men tilsidst fik han et godt indfald, han gik ind, tog sin table og skrev paa den følgende ord: „Rikard har været meget udydig og seilet i baaden paa dammen. Tilgiv ham, og vis ham det derved, at du udsletter disse ord paa tablen. Jeg er inderlig bedrøbet over at have gjort det.“ Derpaa listede han sig til sin mors dør og blev siddende paa maten, til sygepleieressen kom ud. „Giv mor denne!“ bad han hvissende, idet han rakte hende tablen. „Jeg frygter for, at hun er altfor syg til at kunne læse“, sagde sygepleieressen, „men vent nu her en liden stund.“ Staffels Rikard fandt ventetiden meget tung; men endelig blev døren aabnet ganske sagte, og idet sygepleieressen tussede paa ham, rakte hun ham tablen og sagde: „Din mor har læst det.“ Hastig greb han efter tablen, og hvor glad blev han ikke ved at se, at det, han havde skrevet, var udslettet! Begge sider var saa udbiffede, at intet ord var at se. En tung byrde var falden fra hans hjerte; thi hans mor havde tilgivet ham. Jeg behøver neppe sige, at han ikke gik oftere til dammen, skjönt han var overladt meget til sig selv, medens hans mor langsomt kom sig igjen. — Naar I nu læser Rom. 5, 1: „Altsaa, retfærdiggjorte ved troen have vi fred med Gud, ved vor herre Jesum Kristus“, saa tænk paa denne lille fortælling; den kunde maasse hjælpe eder til at forstaa, hvad det vil sige at have fred med Gud. Da Rikard tænkte paa, at hans mor maasse snart kunde dø, saa stod samvittighedens anklage over hans synd ligesom en mørk mur imellem ham og hende, og han sølte, at han ikke kunde blive lykkelig, førend han havde hendes tilgivelse. Det er synden, som gjør os bange for Gud og virker en ond samvittighed; thi den Helligaand vidner om, at den hellige Gud ikke glemmer en synd, som vi ikke har faaet

forladelse for, og hvorledes kan vi da have fred med Gud? Fem ligefremme ord i det nævnte sprog giver os svar herpaa: „Bed vor herre Jesum Kristus.“ Om ham er der skrevet: „Straffen er lagt paa ham, at vi skulle have fred“ (Ef. 53, 5.) og derfor faar den staffels synd, som tror paa ham, sine synders forladelse; thi „han er saaret for vore overtrædelser og knust for vore misgjerninger“. Naar da syndens byrde er borte, synes alt at være helt anderledes end før, ja, som en liden pige engang sagde: „Alt ser saa lyst ud, endog blomsterne og stjerne synes at smile til mig.“ Hvorfor saa alt saa lyst og fredeligt ud for hende? Fordi hun havde „fred med Gud“. Rikard vedblev at se paa tablen, hvorfra ordene var udslettede, og maasse nogle af eder synes, at det vilde være saa herligt, om vi virkelig kunde se, at vore synd var udslettede af den store regnskabsbog; men om vi kunde se dette, saa blev vi jo retfærdiggjorte ved **synet** og ikke ved **troen**. Derfor maa vi stole trygt paa vor himmelske faders egne ord: „Jeg har udslettet dine overtrædelser som en taage og dine synd som en sky“ (Ef. 44, 22.). „Jeg er den, som udsletter dine overtrædelser for min egen skyld, og jeg vil ikke ihukomme dine synd“ (Ef. 43, 25.).

(Krist. børnetidende.)

Bryde lænkerne. En prest talte engang privat med en mand. Manden sagde: „Mit hjerte er saa haardt, det er, som om det var lænket fast, og jeg kan ikke komme.“ „Kom du med lænkerne og altsammen“, sagde presten. Og manden kom til Kristus med sit haarde hjerte og lænkerne og altsammen, og Kristus brød lænkerne og gjorde ham fri og det med en gang. Saa kom! kom! Om satan har bundet dig paa hænder og fødder, saa er det Guds gjerning at bryde lænkerne; du kan ikke bryde dem; kom til ham!

Alt for meget af det gode.

„Tænk, om jeg kunde faa spise sli^g sød, nydelig kage hver eneste dag!“ sagde Josefine til sin moder. „O, hvilket herligt liv dette maatte være! Kage til frokost, middag og aften!“

Moderen svarede: „Siden du mener, at det er saa herligt, skal jeg opfylde dit ønske. Du maa imidlertid da love mig, at du ikke skal spise det mindste andet end kage.“

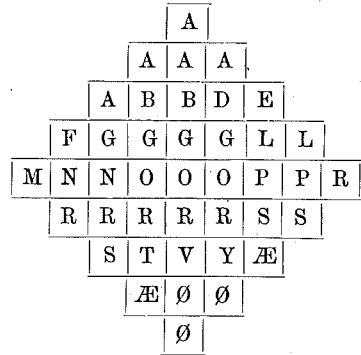
„O,“ jublede Josefine, „jeg behøver hverken brød eller poteter eller flest eller noget andet, naar jeg kan faa saa meget kage, som jeg ønsker.“

Den første dag smagte den søde kage fortræffelig. Den anden dag smagte den ikke fuldt saa godt. Den tredje dag følte ikke Josefine sig ganske frisk. Hun begyndte at føle sig uvel i maven og blev næsten kvalm ved at tænke paa kagen. Men den fjerde dag fastede hun sig om halsen paa sin moder og sagde skamfuld: „Kjære moder, lad mig igjen faa brød og flest og poteter ligesom før; ellers kommer jeg til at sulte ihjel; thi jeg kan ikke spise mere af denne kage.“

„Ja, at det vilde gaa saaledes,“ sagde moderen alvorlig, „vidste jeg paa forhaand. Men du vilde ikke have troet det, hvis jeg

hande sagt det da; derfor vilde jeg, at du selv af erfaring skulde komme til at indse det. Nu skal du igjen faa din vante mad ligesom før. Men huff blot paa for fremtiden, at man ogsaa kan faa altfor meget af det gode.“

Geografisk diamantgaade.

Bogstaverne ordnes saaledes, at den lodrette og vandrette midtlinje kommer til at lyde ens og de vandrette linjer afgiver geografiske navne, nemlig: 1. En engelsk ø. 2. En by i Norge. 3. Et rige i Afrika. 4. En by i Norge. 5. En by i Danmark. 6. Et ladested i Norge. 7. En dansk ø.

G. Westby.

Opløsning paa gaaden i nr. 38.

Marseille.

Billedgaade.

1

L E M 1

H
L L L

R